

De stervende zwaan

Niet alleen in de humane wereld moet een arts vaak zijn geheugen doorspitten om een ziek mens te genezen, in de veterinaire wereld ligt de lat om achter de reden van een ziek dier te komen, vaak een stukje hoger. De belangrijkste reden is eenvoudig uit te leggen. Een ziek mens wijst doorgaans de plaats aan, met zijn vinger, om de arts te helpen waar hij aan moet denken. Verder kan de mens ook nog praten en dat helpt de arts nog meer om tot een juiste conclusie te komen.

Een boer die met een zieke koe bij ons in de kliniek komt, kan al heel veel vertellen over de gedragingen van zijn dier. Ook de man met een hondje, die zich anders dan normaal gedraagt, verteld al veel over het dier waar wij iets mee kunnen. Wij mensen kunnen nog steeds niet met dieren praten en moeten heel veel onderzoek doen om achter de juiste ziekte of afwijking te komen. Heel vaak is dat ten nadele van het dier, ik bedoel dat het dier daardoor iets langer moet wachten op de uitslag.

Nog ernstiger is het voor een dier wanneer zelfs geen mens het dier begeleidt in zijn leven. Hiermee bedoel ik dieren uit onze natuur. Meestal hebben ze geen voorgeschiedenis bij zich van hun ziekte over hoe het probleem is ontstaan. Door ervaring in de omgang met dieren leer ik veel en soms is het gemakkelijk om het probleem van een dier vrijwel direct te zien en te behandelen. Gelukkig vaak met succes. Soms ook niet!

Enkele maanden geleden werd, gewikkeld in een wit laken, een ooit eens zuiver witte zwaan bij mij gebracht. Zowel het laken als de zwaan was nu met bloed gekleurd. Sommige mensen willen geen bloed op de achterbank, maar deze dierenliefhebbers hadden daar geen problemen mee. Ik vraag me wel eens af waarom mensen die vijftien jaar in een kerkkoor zingen een lintje van de koningin krijgen en deze mensen niet.

Bij het uitpakken van het gewonde dier zie ik de hevig bloedende poot en bij verder onderzoek voel ik de botsplinters van zijn onmisbare roeispaan in mijn handen. Zelfs de enorme vleugel van het dier hangt slap en ook daarin voel ik vele breuken in de botten. Ik vertel de diervriendelijke mensen dat dit het einde van de zwaan is. Vogels hebben holle beenderen, dus niet zoals bij ons gevuld met merg. Ze moeten superlicht zijn om te vliegen, net zoals de superfietsen van de Tour de France rijders. Eenmaal een forse breuk zoals deze bij de zwaan is onherstelbaar. Ik krijg niet alle botsplinters weer op hun originele plaats en mogelijk mis ik enkele stukjes. Ook al zou ik alles netjes hechten, je krijgt altijd botafsterving en daarna een enorme lijdensweg voor het dier. Wat dan

overblijft van een prachtig dier is een zielig hoopje. Wat ik ook kan doen om het dier in leven te houden is de amputatie van de onherstelbare poot en van de vleugel. Ik heb al enkele keren een vleugel van een zwaan geamputeerd. Ik doe dat nooit meer! Het dier kwijnt op den duur echt weg. En een zwaan staat wel eens op een poot, maar kan de andere niet missen.

Ik overleg met de aanbrengrers van dit dier om deze prachtige vogel met een laatste spuit te verlossen van zijn uitzichtloos leven. We zijn het er gezamenlijk over eens en na toediening van deze onherstelbare injectie slaapt het dier in. In tranen gehuld en zonder lintje, want ik mag ze niet uitdelen, verlaten de twee dierenliefhebbers mijn asiel.

Enkele dagen later krijg ik een telefoontje van een mevrouw. Ze vraagt me hoe het is afgelopen met de gewonde zwaan. Ik vertel haar het hele verhaal en zij verteld mij de juiste toedracht van het leed van de zwaan.

De vrouw vervolgt: "Ik was net de kinderkamer aan het opruimen, wij wonen naast een grote plas en ik kijk uit over het water. Vanuit de kinderkamer zie ik op het water voor ons huis een bootje dobberen met een man erin. Hij wil duidelijk gaan vissen zo te zien maar wordt lastiggevallen door een zwaan. De zwaan wil hem weggagen maar de visser pakte zijn roeispaan en slaat op het dier. Terwijl ik het dekbed van de kinderen buiten het raam uitschudt zie ik dat hij meerdere malen op het dier inslaat. Plotseling zie ik de zwaan rood worden en van de boot wegzwemmen. Het dier kwam vast te zitten in het riet en toen heb ik de politie gebeld. Die heeft de man ook naar de kant gehaald en hem bekeurd. Ik zag dat ze een bon uitschreven!"

Ik vertel haar dat de man na dertig euro boete weer rustig kan gaan vissen in zijn bootje.

Menige visser slaat te ruim om zich heen!

SKUKUZA